

GD 25-11-2007

Groningstalige rockband baalt van de vergelijking met Normaal

Hail Gewoon blijft feesten

Het gaat goed met het Gronings op muziek. De ene na de andere cd in de streektaal komt uit. Solisten, groepen, het maakt niet. Iedereen in Groningen en daarbuiten schijnt de gezongen streektaal graag te horen. De 'scene' wordt nogal gedomineerd door solisten. Veel groepen zijn er niet. Onlangs speelden 'De Stroatklinkers' zich met hun bluegrassmuziek nog in de kijker tijdens een festival in Litouwen. En 'Plat' produceert al jaren de nodige decibels en teksten. Hail Gewoon is een groep uit Loppersum, die al zo'n twintig jaar bij elkaar is. Eerst als covergroep onder de naam Heel Gewoon. Toen er een 'Hollander' bij kwam ging de groep paradoxaal genoeg over op het Gronings, en kwamen er eigen composities. Drie cd's zijn er inmiddels uitgekomen.

daarbuiten. Tot aan de Belgische grens toe. Optreden met Normaal komt geregeld voor. Hoewel Hail Gewoon er langzamerhand flauw van wordt steeds met de Achterhoekse formatie te worden vergeleken.

Door **Jibbo Poppen**

Een optreden samen met Normaal afslaan, is er echter niet bij. Op 16 december staat de Lopster band in het voorprogramma van Achterhoekers, als die optreden in Norg. Hail Gewoon bestaat nu uit Herman Wessels (35), gitaar, Ger Warink (38), slaggitaar en zang, Tamme Kamminga (32), basgitaar en Roel Kuipers (33), drums. De laatste is de enige Drent in de Groningse formatie.

Tamme Kamminga is vanaf het begin bij de band. „We waren eerst een playback- en later een coverbandje. We speelden nummers van, inderdaad, Normaal en Status Quo. Lekker simpel rammen. Ik kon toen nog helemaal niet echt spelen. Ik kende maar een paar basgitaarloopjes.”

Twaalf jaar geleden kwam Ger Warink als zanger en slaggitarist bij de band. Hij was in '72 met zijn ouders uit het Westen naar Loppersum gekomen. De Warinks namen daar het gerenommeerde Hotel Spoorzicht over. Ger werkte er in de bediening. In '86 verkochten zijn ouders de boel en begon Ger een platenzaak in Loppersum. Ervaring in de muziek had hij vanaf zijn achtste. „Een oom van mij speelde in de Bintangs. Mijn vader speelde ook gitaar. Hij had een echte Fender. Toen ik vijftien was ben ik wat serieuzer met de muziek bezig gegaan. Ik heb in allerlei bandjes gespeeld. De laatste was een band die Top-40-muziek speelde. Toen ik hier de zaak begon had ik eigenlijk geen tijd meer. Tot de jongens van Heel Gewoon doorkregen dat ik kon zingen en spelen. Ze zijn toen hier gekomen en hebben mij min of meer het mes op de keel gezet. Mij werd niet toegestaan om nee te zeggen.”

Omdat Hail Gewoon het rechttoe-rechtaan-werk à la Normaal en Status Quo speelde, draaide Ger zijn hand er niet voor om. „Het was weinig ingewikkeld. De covers van toen waren bekend. Ik hoorde ze een keer en speelde mee. Ik kon het, bij wijze van spreken, in mijn slaap.”

Gronings

Het brengen van eigen werk en het overschake-

zegt de ontvanger aan het begin. Na het laatste liedje vindt hij het nog steeds niets.” De cd bevat een nummer dat nog steeds een tophit is tijdens de optredens. Vooral bij kinderen is het populair: 'Na na neusbeer', een lekkere meezinger. Op de cd worden verschillende gebeurtenissen in een dorp als Loppersum met een knipoog bezongen.

Een jaar later kwam schijf nummer twee uit: 'Rondiedeldaantjen' (Gronings voor lanterfanten). Tamme Kamminga: „Dat was allemaal wat strakker. Ook met meer variatie. Niet alleen meer steeds in hetzelfde schema en tempo. We hebben daarmee ook wat afstand genomen van het oude repertoire, dat eigenlijk nog stamde uit onze coverperiode.” Ger Warink: „We willen sindsdien dan ook niet meer worden vergeleken met Normaal. We zijn gewoon een heel andere band.”

Het duurde vier jaar voordat de derde cd uitkwam. In november '98 kwam 'Joa, inderdoad nee' uit. De band heet sindsdien niet meer 'Heel', maar Hail Gewoon. Ger Warink en Tamme Kamminga vinden de derde schijf het meest 'volwassen'. Tamme ging er zelfs voor op gitaarles. „Ik had altijd maar wat meegespeeld. De basloopjes die ik kende waren voldoende. Voor de derde cd was echter wel wat meer nodig.”

Ondanks de drie cd's die de band maakte is het podiumoptreden nog steeds het belangrijkste. Er worden, verdeeld over drie 'sets', veertig nummers ten beste gegeven. In ieder deel draagt de band een andere outfit. Voor de 'set', waarin 'Na na neusbeer' wordt gespeeld, dragen de musici - hoe kan het anders - berenpakken. „We selecteren voor de drie sets zo gevarieerd mogelijk. Niet alles in dezelfde akkoordenschema's.” Net als in het begin is de muziek van Hail Gewoon nog steeds te karakteriseren met de woorden die op de eerste cd staan: „Wie goan feesten, wie goan feesten in elke zaal”.

Ede

Zoals Ede Staal een inspiratiebron was voor veel Groninger artiesten, zo speelde de overleden zanger ook voor Hail Gewoon een belangrijke rol. Postuum dan wel te verstaan. De band was een van de deelnemers aan de 'Nacht van Ede', die in september werd gehouden bij de borg Verhildersum in Leens. Elke deelnemer speelde daar een aantal nummers van Staal. Hail Ge-

gedomeerd door solisten. Veel groepen zijn er niet. Onlangs speelden 'De Stroatklinkers' zich met hun bluegrassmuziek nog in de kijker tijdens een festival in Litouwen. En 'Plat' produceert al jaren de nodige decibels en teksten. Hail Gewoon is een groep uit Loppersum, die al zo'n twintig jaar bij elkaar is. Eerst als covergroep onder de naam Heel Gewoon. Toen er een 'Hollander' bij kwam ging de groep paradoxaal genoeg over op het Gronings, en kwamen er eigen composities. Drie cd's zijn er inmiddels uitgekomen.

als die optreden in Norg. Hail Gewoon bestaat nu uit Herman Wessels (35), gitaar, Ger Warink (38), slaggitaar en zang, Tamme Kamminga (32), basgitaar en Roel Kuipers (33), drums. De laatste is de enige Drent in de Groningse formatie.

Tamme Kamminga is vanaf het begin bij de band. „We waren eerst een playback- en later een coverbandje. We speelden nummers van, inderdaad, Normaal en Status Quo. Lekker simpel rammen. Ik kon toen nog helemaal niet echt spelen. Ik kende maar een paar basgitaarloopjes.”

Twaalf jaar geleden kwam Ger Warink als zanger en slaggitarist bij de band. Hij was in '72 met zijn ouders uit het Westen naar Loppersum gekomen. De Warinks namen daar het gerenommeerde Hotel Spoorzicht over. Ger werkte er in de bediening. In '86 verkochten zijn ouders de boel en begon Ger een platenzaak in Loppersum. Ervaring in de muziek had hij vanaf zijn achtste. „Een oom van mij speelde in de Bintangs. Mijn vader speelde ook gitaar. Hij had een echte Fender. Toen ik vijftien was ben ik wat serieuzer met de muziek bezig gegaan. Ik heb in allerlei bandjes gespeeld. De laatste was een band die Top-40-muziek speelde. Toen ik hier de zaak begon had ik eigenlijk geen tijd meer. Tot de jongens van Heel Gewoon doorkregen dat ik kon zingen en spelen. Ze zijn toen hier gekomen en hebben mij min of meer het mes op de keel gezet. Mij werd niet toegestaan om nee te zeggen.”

Omdat Hail Gewoon het rechttoe-rechtaan-werk à la Normaal en Status Quo speelde, draaide Ger zijn hand er niet voor om. „Het was weinig ingewikkeld. De covers van toen waren bekend. Ik hoorde ze een keer en speelde mee. Ik kon het, bij wijze van spreken, in mijn slaap.”

Gronings

Het brengen van eigen werk en het overschakelen op het Gronings is met de intrede van Ger Warink in de band gekomen. Een 'Hollander' die Gronings gaat zingen en ook nog liedjes schrijft? Hoe zit dat? Ger: „Gronings was een vreemde taal voor mij. Net zoiets als Engels of Duits. Ik heb het Gronings veel horen spreken, toen ik in Hotel Spoorzicht werkte. Blijkbaar heb ik gevoel voor taal. Want het schrijven en zingen in het Gronings gaat me goed af. Gronings is best te leren voor een buitenstaander. Neem Fré Schreiber. Dat is toch een Fries. In het dagelijks leven, in mijn winkel en in mijn gezin, spreek ik Nederlands. Dat is de taal waarmee ik ben opgegroeid. Ik vind het Gronings een gevoelige taal. Lang niet zo hard als het Nederlands.”

In 1993 kwam de eerste cd uit met eigen nummers. Titel: 't Is niks, dunkt mie'. Tamme Kamminga: „Ik vind dat nog steeds onze leukste cd. Het is een beetje in verhaalvorm. Het belicht het dorpse leven. De titel is afkomstig van een postbode, die onze cd bezorgt. 't Is niks, dunkt mie',

strakker. Ook met meer variatie. Niet alleen meer steeds in hetzelfde schema en tempo. We hebben daarmee ook wat afstand genomen van het oude repertoire, dat eigenlijk nog stamde uit onze coverperiode.” Ger Warink: „We willen sindsdien dan ook niet meer worden vergeleken met Normaal. We zijn gewoon een heel andere band.”

Het duurde vier jaar voordat de derde cd uitkwam. In november '98 kwam 'Joa, inderdoad nee' uit. De band heet sindsdien niet meer 'Heel' maar Hail Gewoon. Ger Warink en Tamme Kamminga vinden de derde schijf het meest 'volwassen'. Tamme ging er zelfs voor op gitaarles. „Ik had altijd maar wat meegespeeld. De basloopjes die ik kende waren voldoende. Voor de derde cd was echter wel wat meer nodig.”

Ondanks de drie cd's die de band maakte is het podiumoptreden nog steeds het belangrijkste. Er worden, verdeeld over drie 'sets', veertig nummers ten beste gegeven. In ieder deel draagt de band een andere outfit. Voor de 'set', waarin 'Na na neusbeer' wordt gespeeld, dragen de musici - hoe kan het anders - berenpakken. „We selecteren voor de drie sets zo gevarieerd mogelijk. Niet alles in dezelfde akkoordenschema's.” Net als in het begin is de muzikeren van Hail Gewoon nog steeds te karakteriseren met de woorden die op de eerste cd staan: 'Wie goan feesten, wie goan feesten in elke zaal'.

Ede

Zoals Ede Staal een inspiratiebron was voor veel Groninger artiesten, zo speelde de overleden zanger ook voor Hail Gewoon een belangrijke rol. Postuum dan wel te verstaan. De band was een van de deelnemers aan de 'Nacht van Ede', die in september werd gehouden bij de borg Verhildersum in Leens. Elke deelnemer speelde daar een aantal nummers van Staal. Hail Gewoon deed ook z'n best. 'Geef mien dien bloes' en 'Aans as aans' werden ten gehore gebracht. Ger Warink: „We zijn er echt een maand voor aan het repeteren geweest. De muziek van Ede bevat heel bijzondere akkoordenschema's.”

Sindsdien is Hail Gewoon populairder dan ooit. De band zal zich echter niet laten verleiden om met repertoire van Staal op pad te gaan. De eigen composities en teksten blijven voorop staan. Hoewel: de band is van plan om het liedje 'Lydia' van Wia Buze in het repertoire op te nemen. „Dat stuk krijgt vast een plek op onze volgende cd”, zegt Ger Warink. Hij broedt al weer op nieuwe nummers. Die ontstaan tussen het platen verkopen door. En verder zullen de optredens doorgaan. Op 16 december zoals gezegd met Normaal. En Hail Gewoon heeft ook contacten met Jovink en de Voederbietels een band uit de Achterhoek, waarin de zoon van Normaal-zanger Bennie Jolink speelt. Het is de bedoeling om gezamenlijk op tournee te gaan.

Ger Warink (38) leeft tussen de muziek. Hij runt zijn eigen cd-winkel in Loppersum. In de huiskamer staat een piano, met daarnaast een microfoon, aangesloten op de muziekinstallatie. Als Ger een idee heeft, snelt hij gauw naar het instrument en neemt een melodietje of een tekstje op. De kwaliteit is gegroeid. Dat is te merken, bij vergelijking van de drie cd's die sinds 1993 uitkwamen. Het sterkst is Hail Gewoon echter als podiumact. Met een complete lichtshow, in gepaste uitmontering voor de verschillende 'sets', maakt Hail Gewoon furore. In Noord-Nederland en ver